

אננסי ותלוליות היאם

מיכאל אולד

לפני שנים רבות חיה אישה בעלת כוח כישוף. שמה היה 5. היא הייתה נבזית ואנשים אחדים קראו לה מכשפה. איש לא ידע מדוע הוריה נתנו לה שם מוזר כזה "5". כשהייתה עוד קטנה ילדים אחרים צחקו מהשם שלה, אבל רק כשלא שמעה אותם.

כש 5 התבגרה החליטה שהגיע זמן לשים קץ לצוחקים משמה, והכינה לחש קסמים אכזרי "מהיום כל מי שיגיד '5' ימות", אמרה. אבל אחר כך שינתה את הלחש. "מהיום כל מי שיאומר '5' יעלם." הדבר גרם בעיות רבות. אף אחד לא יכול היה לאמור את המספר, כי מיד היה

נעלם. הילדים לא יכלו לעשות חשבונות. צריך היה למחוק את המספר "5"

מהמילון. בכפר של 5 המספר חסר מזל לא היה יותר 13 אלא 5.

אם שאל הלקוח את המוכר "כמה עולה חולצת טריקו הזו?" והמוכר אמר

"החולצה הזו עולה 5 דו.." נשמע

"ששש..." חזק והמוכר היה נעלם מעיני הלקוח המופתע, בטרם גמר את המשפט. בכפרה של 5 חי עכביש ערמומי בשם אננסי. הוא שמע על הלחש של המכשפה. אננסי היה בצרות כי לא היו לו אדמות לעיבוד ולא היה לו כל אוכל. אישתו וילדיו סבלו מרעב. מאחר שאננסי היה קטן

מאוד ולא פועל טוב, הוא יכול היה לסמוך רק על ראשו והמצאתו, כדי להתקיים עם משפחתו.

לכן הוא אמר לעצמו "זמנים קשים הגיעו,

אבל אני חייב לנצל

את הלחש כדי

שיספק לי אוכל."

אננסי הלך אל

הדרך המובילה

לכיכר השוק בכפרו.

הוא מצא מקום

בסמוך לדרך, שם

איפה שכל מי

שהלך לשוק היה

צריך לעבור. שם

הכין חמש תלוליות

מאדמה עשירה

חומה ועל כל תלולית זרע צמח יאם

אפריקאי צהוב. הוא גם תקע לכל תלולית

מקל שעליו הצמח יכול היה לטפס. ימים שלמים השקה אננסי את התלוליות בקפדנות, עד שהזרעים התחילו לנבוט.

אזי הוא הכין קורים חזקים בעץ גואנגו הסמוך, ובבוקר ישב בהם, מעל תלוליות היאם שלו וחיכה לעוברים לשוק.

אחרי זמן מה ראה אננסי את מר כלב בדרך לשוק, עם סל גדול של ירקות טריים על ראשו.

"בוקר טוב, אדון כלב" אמר אננסי בקול

מתחנף "אני יודע שאתה עסוק ואני

מרגיש טיפש נורא. אני לא איש מלומד

כמוך. אולי תעזור לי לספור את תלוליות

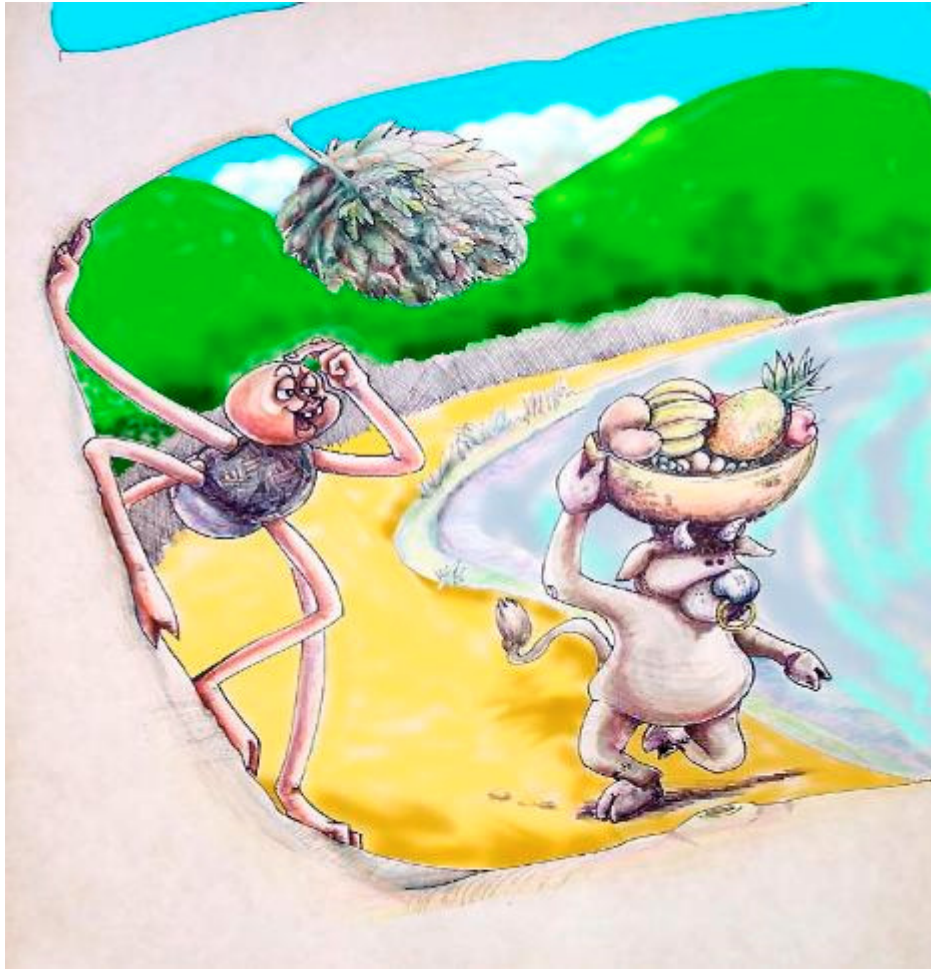
היאם שהכנתי כאן?"

"היית צריך ללכת לבית הספר, אז היית

יודע לספור" ענה מר כלב, והמשיך בדרכו לשוק.

אננסי חזר לעץ גואנגו שלו והמשיך

לחכות. בדרך עבר מר שור עם סל פרי

שמר אננסי בקורים שלו בעץ גואנגו.
ואז עברה בדרך גברת פנינית, אמא
צעירה של אפרוחים שרק עתה בקעו. היא
הייתה טובת-לב ולא יכלה להגיד "לא"
לאף אחד. היא ובעלה מכרו את תוצרתם

בשל גדול על ראשו.
"שלום אדון שור" אמר אננסי בקול רפה
"אולי תעזור לי רגע אחד?"
"מה אוכל לעשות למענך?" שאל מר שור.
"הייתי קטן וחלש כילד וההורים לא שלחו
אותי לבית הספר. אף פעם לא למדתי
אלף-בית או מספרים. עכשיו הכנתי את
תלוליות היאם האלה ואינני יודע כמה הם.
אולי תוכל לספור אותם?"
"אבל בוודאי, אננסי" ענה מר שור "יש לך
כאן 1, 2, 3, 4, 5..." – "ששש" והשור
נעלם כאילו לא היה מעולם.
הסל נפל על הארץ, הפרי התפזר ואננסי
אסף אותו מהר ורץ הביתה.
זמן רב הצליח אננסי להונות עוברים
ושבים על ידי ספירת תלוליות היאם שלו.
כך הוא הונה את אחים צב, את מר אוח,
מר מונגוס, מר ארנב, ואפילו את מר
עקרב האלים. את כל מה ששדד מהם

מדי יום בשוק הכפר. הפעם היה זה תורה לצאת לשוק. היא העמיסה את הסל שלה ויצאה לדרך. כשהתקרבה לתלוליות היאם

עוד לא נראה אף אחד בסביבה. ובדיוק כשעברה ליד תלולית מספר 4 העכביש אננסי ירד בחוט דק מענף עץ גואנגו וקרא בקול מתקתק "בוקר טוב גברת פנינית.

אולי תוכלי לעזור לי?"
"אבל בוודאי, אננסי" ענתה גברת פנינית המנומסת.
"תראי. הכנתי כאן את צמחי יאם אלה ואינני יודע איך לספור אותם.. אולי תעזרי לי לספור? בבקשה.. " התחנן אננסי.
אלא שגברת פנינית ראתה מרחוק איך אננסי הונה את מר עקרוב. לכן היא עלתה על התלולית האחרונה ואמרה "יש לך כאן 1...2...3...4... וזו שאני עומדת עליה."
"מה? איך זה? כך לא סופרים!" קרא אננסי ברוגז.
"למה כוונתך, אננסי?" שאלה גברת פנינית.
"אני לא מכיר שום מספר 'זה שאני עומדת עליה'. תתחילי שוב!"
וגברת פנינית התחילה שוב לספור "יש לך כאן 1...2...3...4... וזו שאני עומדת עליה."

ואננסי נעלם פתאום, כשהוא משאיר
לגברת פנינית את כל מה ששדד באותו
יום מעוברי אורח אחרים.

מוסר השכל של הסיפור, כפי שמקובל
בג'מייקה, הוא "חמדנות חנקה את הגור".
ראיתם אולי גור כלבים שאוכל כל כך מהר
וכל כך הרבה עד שנחנק כמעט?
כך גם חמדנות של אננסי גרמה לו צרות.

"לא כך סופרים" קרא אננסי מרוגז עוד
יותר.
"טוב.. אם אתה יודע.. מה עלי להגיד
בעצם?" שאלה הגברת פנינית. ואננסי
צעק בכעס "את צריכה לספור 1, 2, 3, 4,
5... אופס!"